

De kont van ASO

Remco Evenepoel zorgt samen met 39 andere topsporters voor het enige live-entertainment in de sport tijdens de Container Cup. © SBS

De Container Cup van Woestijnvis - te zien op Vier en Play Sports - is een mooie afsluiter van de dag. Het gaat nergens om, het is mooi verpakte onzin, sportief is het ook nog eens op het randje van het gekke en zelfs onverantwoorde, maar: het is zo plezant om naar te kijken. Aan het eind van een dag nadat de zoveelste epidemie- of viroloog ons heeft gewaarschuwd dat de apocalyps heel nabij is als we ons de komende maanden niet verplaatsen als schichtige schimmen voorzien van mondkassers, mag wel eens worden gelachen. Toch?

Bijvoorbeeld om de stomiteiten die presentatoren Wesley Sonck en Pedro Elias uitkramen.

Evengoed om Dirk Van Tichelt die golfen verwarde met een boom omhakken, maar toch 116 meter haalde. Of om Erik Van Looy die zichzelf terug in elkaar zette nadat zijn schouder uit de kom was geraakt bij de monkey bars. Als u niet weet wat monkey bars zijn, kijk gewoon maandagavond als gewichthefster Nina Sterckx en wielrenner Yves Lampaert aan de beurt zijn.

De Container Cup loopt tot eind mei. Veertig sporters komen aan de beurt en tussenin proberen ook wat BV's zich niet belachelijk te maken, wat niet lukt. Twee van de veertig zijn voetballers, Hans Vanaken en Simon Mignolet komen nog aan de beurt. Hulde voor die twee, maar twee op veertig zegt veel over voetballers. Op 27 mei neemt het laatste duo het tegen elkaar op: Wout van Aert tegen Mathieu van der Poel. Elf wielrenners zullen dan de revu zijn gepasseerd. Dat zegt veel over wielrenners.

Voetbal kreunt onder de coronacrisis, zegt het voetbal. Geloof dat maar niet. Voetbal heeft veel vet op de soep en het hangt er ook nog eens vol laaghangend fruit. Een sector die gemiddeld 211.000 euro betaalt aan meer dan duizend voetbalprofs, heeft wel wat marge. Van alle (ins ons land) populaire sporten is wielrennen wellicht het zwaarst getroffen door de coronacrisis. Sven Nys maakte zich van de week zorgen over het veldrijden, maar hij kan op beide oren slapen. Als er nu één discipline op twee wielen hooguit tijdelijk zal lijden onder de effecten van de coronastop, dan wel de cross. In de eerste plaats omdat het crossverhaal economisch en logistiek klopt.

Misschien dat we een tijdlang niet met tweeduizend vips in een tent pinten zullen staan

hijzen. Misschien dat het een tijdelijke terugval voor de crosseconomie zal betekenen. Misschien dat sponsors hun euro nog eens zullen omdraaien voor ze deze winter een spandoek kopen om op te hangen in de bossen van Gavere. Misschien dat een deel van de toeschouwers zal wegblijven, maar er zal worden gecrossed en daar zal naar gekeken worden.

2020-21 wordt een moeilijke crosswinter, ga daar maar van uit. Minder publiek, minder sponsors en de twee beste veldrijders ooit - Wout van Aert en Mathieu van der Poel - die zich eerst op het drukke wegprogramma zullen richten en misschien pas in december de eerste crossjes zullen rijden. Eens het leven herneemt - en we mogen ervan uitgaan dat dit ten laatste in de herfst van 2021 is - zal het veldrijden floreren als vandoes.

Veel lastiger wordt het om het wegwielrennen gezond te houden. Veldrijden is een circus in een vaste tent, wegwielrennen is een rondtrekkend acrobatisch gezelschap dat om de zoveel kilometer zijn kunstjes opvoert. Volgens John Lelangue van Lotto-Soudal is er niets mis met het businessmodel. Van een vergissing gesproken: ongeveer alles is mis met het businessmodel van de koers. Wie wegwielrennen economisch analyseert, vindt alleen maar manco's.

Ticketing is haast onbestaande, tv-rechten zijn waarloosbaar vergeleken met voetbal en productiekosten voor een live van een wegwedstrijd zijn gruwelijk duur.

Sponsoring is het enige waar die sport min of meer op steunt. Bijkomend probleem: de grote economische spelers zijn al jaren niet meer actief in het wielrennen, Ineos uitgezonderd.

Om de zoveel tijd wordt de mantra gelanceerd dat de televisierechten nu wel eens eerlijk zouden moeten worden verdeeld en dat de ploegen ook een deel van de taart verdienen. Dat verdienen ze zeer zeker, alleen moeten ze wel beseffen dat mediarechten in het wielrennen geen taart zijn maar een koekje. Als je een koekje verdeelt, hou je kruimels over. De hele economie van het wielrennen - alle disciplines - is minder waard dan één topclub in het voetbal. Pas als koers en co die realiteit onder ogen zien, kan aan iets nieuws worden gedacht. De coronacrisis en de stilstand die daarop volgde bood kansen, bijvoorbeeld om de almacht van ASO en de Tour de France te breken. Jammer maar helaas, bij de eerste gil vanuit Parijs likten het peloton en de internationale wielerbond UCI toch weer de kont van ASO.

Mediarechten in het wielrennen zijn geen taart maar een koekje. Als je een koekje verdeelt, hou je kruimels over